

Σύμφωνα με τη μελέτη, η λεκτική βία -και όχι μόνον η σωματική- προς τους εφήβους αυξάνει τον κίνδυνο οι νέοι να εμφανίσουν κατάθλιψη, επιθετικότητα και άλλα προβλήματα συμπεριφοράς.

Όπως επισημαίνουν οι Αμερικανοί ψυχολόγοι, μπορεί οι γονείς να μην δέρνουν πια τα παιδιά τους (τουλάχιστον όχι συχνά), όμως είναι λάθος η αντίληψή τους ότι αν βάλουν τις φωνές, θα πετύχουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Μάλλον το αντίθετο θα συμβεί, σύμφωνα με την έρευνα.

Οι ερευνητές των πανεπιστημίων του Πίτσμπουργκ και του Μίσιγκαν, με επικεφαλής τον καθηγητή ψυχολογίας Μινγκ-Τε Γουάνγκ, που έκαναν τη σχετική δημοσίευση στο περιοδικό για θέματα ανάπτυξης του παιδιού "Child Development", μελέτησαν για δύο χρόνια τις επιπτώσεις που είχαν οι φωνές σε παιδιά στην αρχή της εφηβείας (ηλικία 13- 14 ετών) σε περίπου 1.000 οικογένειες, σχεδόν οι μισές από τις οποίες παραδέχτηκαν ότι κατέφευγαν στη λεκτική βία για λόγους πειθαρχίας.

Όσο συχνότερα τα παιδιά δέχονταν το έντονο κατσάδιασμα των γονιών τους, τόσο περισσότερο εμφάνιζαν ψυχολογικά και άλλα προβλήματα συμπεριφοράς στη συνέχεια της εφηβείας (αδιαφορία στο σχολείο, καταφυγή στα ψέματα, κλοπές, εκρήξεις θυμού, συμπλοκές με άλλα παιδιά κλπ).

Σύμφωνα με τους Αμερικανούς ψυχολόγους η λεκτική βία, έστω κι αν γίνεται για καλό σκοπό εκ μέρους των γονιών, συχνά ανοίγει έναν φαύλο κύκλο αντιδράσεων από το παιδί, περισσότερων φωνών από τους γονείς κ.ο.κ., με συχνή κατάληξη τα πράγματα να γίνουν χειρότερα για όλους.

«Τα ευρήματά μας εξηγούν γιατί μερικοί γονείς αισθάνονται πως όσο δυνατά κι αν φωνάξουν, τα παιδιά τους στην εφηβεία δεν τους ακούν. Τα σκληρά λόγια φαίνονται αναποτελεσματικά στο να διορθώσουν τα προβλήματα συμπεριφοράς των νέων, στην πραγματικότητα ενισχύουν αυτές τις συμπεριφορές», δήλωσε ο Μινγκ-Τε Γουάνγκ. «Οι γονείς που θέλουν να αλλάξουν τη συμπεριφορά των παιδιών τους, θα ήταν καλύτερο να επικοινωνήσουν μαζί τους σε ισότιμο επίπεδο και να εξηγήσουν το σκεπτικό τους και τις ανησυχίες τους» πρόσθεσε.

Σύμφωνα με τους ερευνητές, ως λεκτική βία μπορεί να θεωρηθεί οποιαδήποτε ψυχολογική πίεση με θυμωμένα ή προσβλητικά λόγια προκειμένου το παιδί να νιώσει συναισθηματικά πληγωμένο, σε μια προσπάθεια να διορθωθεί ή να ελεγχθεί η συμπεριφορά του. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι δυνατές φωνές, τα ουρλιαχτά, οι βλαστήμιες, οι κατάρες, καθώς και οι πιο απλοί χαρακτηρισμοί των γονιών προς τα παιδιά, του τύπου «είσαι βλάκας» ή «τεμπέλης».

Η επίπτωση στα παιδιά, σύμφωνα με τη μελέτη, είναι άσχετη με το κοινωνικοοικονομικό επίπεδο της οικογένειας. Επίσης, η λεκτική βία έχει επιπτώσεις στα παιδιά, ακόμα κι αν οι γονείς εκδηλώνουν παράλληλα τη συναισθηματική υποστήριξή τους και τη φροντίδα τους, καθώς οι έφηβοι είναι πιθανό να ερμηνεύσουν τις φωνές των γονιών τους ως απόρριψη ή περιφρόνηση, με συνέπεια να αναπτύξουν μια εχθρική στάση απέναντι στη σχέση τους με τους γονείς τους, αλλά και μια αρνητική εικόνα για τον ίδιο τον εαυτό τους.

Όπως είπε ο Μινγκ-Τε Γουάνγκ, «είναι λάθος η εντύπωση ότι εφόσον υπάρχει ένας στενός δεσμός γονιών- παιδιού, ο έφηβος θα καταλάβει ότι «το κάνουν επειδή με αγαπούν». Η εφηβεία είναι μια πολύ ευαίσθητη περίοδος, όταν τα παιδιά προσπαθούν να αναπτύξουν την ταυτότητα του εαυτού τους. Όταν τους φωνάζετε, αυτό πλήττει την αυτο-εικόνα τους. Τους κάνει να νιώθουν πως δεν είναι ικανά, ότι είναι άχρηστα και ανάξια».

Ο καθηγητής παιδοψυχιατρικής Τίμοθι Βέρντουιν του Ιατρικού Κέντρου Langone του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης επισήμανε ότι είναι προτιμότερο οι γονείς να επεμβαίνουν στα παιδιά τους (πχ θα δεις λιγότερη τηλεόραση), χωρίς να χρησιμοποιούν επικριτικά, τιμωρητικά και προσβλητικά λόγια. «Ένας έφηβος αισθάνεται πιο υπεύθυνος για τη συμπεριφορά του, όταν τον διορθώνει κάποιος (πχ ο γονιός του), τον οποίο σέβεται και θαυμάζει. Αντίθετα, οτιδήποτε κάνετε που επιτιμά και ντροπιάζει ένα παιδί, αυτό υποσκάπτει τη δύναμη που έχετε ως γονείς».

Πηγή: ΑΜΠΕ